

turelle anliggender er således repræsenteret i adskillige byudviklingsudvalg og i det godkendende organ byplannævnet, og bygnings- og byplanvedtægter er blevet forelagt for fredningsplanudvalget (eller fredningsnævnet), såfremt man har skønnet, at der forelå fredningsmæssige problemer.

Denne praksis vil fortsætte, men det må erkendes, at der er behov for et nærmere samarbejde mellem fredningsmyndighederne og kommunalbestyrelserne som byplan- og bygningsmyndigheder allerede under udarbejdelsen af vedtægterne.

Der agtes optaget forhandling med ministeren for kulturelle anliggender om, hvorledes det fornødne samarbejde på det lokale plan bedst sikres. Centralt vil det hidtidige samarbejde mellem boligministeriet og ministeriet for kulturelle anliggender og mellem den kommitterede i byplansager og statens naturfrednings- og landskabskonsulent blive fortsat og uddybet.

Spørgsmål 16:

Vil ministeren nære betænkelighed ved at stryge ordene „så vidt muligt“ i § 22?

Svar (af 14. marts 1969):

Efter § 11, stk. 1, i byggelov for købstæderne og landet kan bygningsmyndighedens udøvere eller befuldmægtigede kræve adgang til enhver byggeplads eller ejendom for at anstille undersøgelse af, om lovens bestemmelser er overholdt. Efter landsbyggeloven stilles der således ikke udtrykkeligt krav om, at bygningsmyndigheden skal underrette ejeren, forinden besigtigelse foretages.

I det foreliggende lovforslag har man — på linje med forslaget til naturfredningsloven, jfr. dette forslags § 65 — fundet det rigtigst at foreslå, at vedkommende myndighed (amtsrådet eller byudviklingsudvalget) underretter ejeren om en forestående besigtigelse. Der kan imidlertid forekomme tilfælde, hvor besigtigelsen bør kunne gennemføres uden forudgående meddelelse til ejeren. Eksempelvis skal nævnes de ikke helt sjældent forekommende tilfælde, hvor myndighederne ikke har kendskab til ejerens bopæl. Endvidere skal nævnes tilfælde, hvor vedkommende myndighed under behandlingen af en ansøgning om tilladelse i medfør af lovforslagets § 9 foretager besigtigelse

af den pågældende ejendom, og hvor det under besigtigelsen viser sig nødvendigt også at besigtige f. eks. naboejendommen. Det kan derfor ikke anbefales, at ordene „så vidt muligt“ slettes.

Det tilføjes, at spørgsmålet om fastsættelse af lovregrer vedrørende forvaltningsmyndighedernes adgang til uden for strafferechtsplejens område at foretage husundersøgelser for tiden behandles i det udvalg, som justitsministeriet har nedsat til at undersøge spørgsmålet om begrundelse af forvaltningsafgørelser.

Spørgsmål 17:

Har justitsministeriets lovkontor næret betænkelighed ved indholdet af § 23, stk. 2? Ville det ikke være mere betryggende at indsætte fogeden som den tvangsfuldbyrdende myndighed?

Svar (af 7. marts 1969):

Justitsministeriets lovkontor har ikke næret betænkelighed ved indholdet af § 23, stk. 2.

Bestemmelsen svarer til landsbyggelovens § 64, stk. 4, der blev gennemført i 1960.

Efter § 23, stk. 2, kan amtsrådet henholdsvis byudviklingsudvalget kun gribe ind med henblik på berigtigelse af et ulovligt forhold, når ulovligheden er fastslået ved dom, og det ved dommen er pålagt den pågældende under tvang af løbende bøder at berigtige forholdet.

Da fogeden ikke vil kunne tilsidesætte den afgørelse, som ved dommen er truffet med hensyn til forholdets berigtigelse, vil indsættelse af fogeden som tvangsfuldbyrdende myndighed kun have betydning med hensyn til den yderligere betingelse for adgangen til selvhjælpshandlinger, at inddrivelse af tvangsbøder ikke kan antages at føre til, at påbuddet efterkommes. Der synes ikke at være tilstrækkelig begrundelse for, at skønnet herover henlægges til fogeden.

Spørgsmål 18:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte ændringsforslag til lovforslag nr. 65 (ændringsforslag nr. 1-3 i betænkningen).

Svar (af 29. april 1969):

Ændringsforslag nr. 1 til forslag til lov om by- og landzoner (nyt stk. 2 i § 5).